

Starlight
nr 6
MALIN
STEHN

FRAMTIDSFÖBI & POJKBANDS- HYSTERI

Starlight
nr 6
MALIN
STEHN

FRAMTIDSFÖBI & POJKBANDS- HYSTERI

Malin Stehn

Framtidsfobi och pojkbandsysteri

Saga

Framtidsfobi och pojkbandsysteri

Copyright © 2009, 2019 Malin Stehn och SAGA Egmont, an imprint of
Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726180237

1. E-boksutgåva, 2019

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

Till Pajklubben – vänner i vått och torrt!

Nästan vuxen

– Yes! Där satt den! Linn sträckte upp högerarmen med knuten näve i luften. Jag vann!

Nina stampade med ena foten i marken.

– Typiskt! muttrade hon. Om du hade missat där kunde jag ha vunnit. Det skiljer bara en poäng mellan oss. Hon synade protokollet i sin hand.

– Så kan det gå! Linn såg ut som ett barn på julafton. Hon blev alltid lika glad när hon vann i spel – och lika sur när hon förlorade.

Jag slog mig ner på den grönmålade bänken som var placerad bredvid sista banan och Linn vände sig uppfordrande mot mig.

– Ni ska väl göra upp om andraplatsen?

– Den är redan uppgjord, svarade jag och ritade ett T i gruset med min minigolfklubba. Jag har minst tio poäng mer än Nina ...

– Vilken träkmåns du är, klagade Linn. Man ska aldrig ge upp! Man måste kämpa!

Jag tittade upp från mitt gruskonstverk.

– Nu låter du precis som Gympa-Lasse ...

Gympa-Lasse är gymnastiklärare på vår skola och dessutom före detta militär. (Jag kan lova att det är en jobbig kombination.)

– Eller min mamma, inflikade Nina.

– Jag vet att man inte ska ge upp, sa jag och reste mig från bänken. Men om man är tre spelare och en just har vunnit så finns det inte så mycket kvar att kämpa för.

Särskilt inte om man ligger långt efter tvåan – och det bara är en enda bana kvar!

– Okej, okej! Linn sträckte avvärjande upp båda händerna i luften och var nära att dänga till mig med sin klubba. Jag ger mig. Jag ville bara se om det var någon av er som klarade att få i bollen på första försöket. Hon log skälmskt. Precis som lilla jag!

Det var tredje dagen på sommarlovet och jag och två av mina tre bästisar hade cyklat ner till campingen för att ta ett dopp vid badplatsen som låg alldeles intill. Att hänga vid campingplatsen är i princip det enda man kan ta sig för i vår lilla håla under sommaren – om man inte har ett sommarjobb. Det hade Julia, min tredje bästis. Hon skulle tillbringa halva sommarlovet i sin mosters blomsteraffär och lyste därför med sin frånvaro denna eftermiddag.

Solen sken, men det var ganska kallt i vinden så vi hade ångrat oss när det gällde doppet. Det hade fått bli en runda minigolf i stället.

Nu hade vi spelat i nästan två timmar och mitt resultat var bedrövligt. Första halvan av banan hade jag i och för sig klarat riktigt bra. Jag hade till och med lyckats sätta en spik. Men min vana trogen tappade jag koncentrationen efter halva tiden och hade sedan mest fått anteckna sexor och sjuor i protokollet.

Både Linn och Nina är mycket mer tävlingsinriktade än jag. Linn är en riktig vinnarskalle och, som sagt, en väldigt dålig förlorare. Kanske beror det på att hon är enda barnet. Jag slår vad om att Linns föräldrar har *låtit* henne vinna i alla spel ända sedan hon var liten. (Inte särskilt smart, om du frågar mig. Mina högst eventuella barn kommer att få lära sig hantera motgångar i tidig ålder.)

Själv har jag aldrig gillat att tävla – och om jag någon gång gör det bryr jag mig oftast inte om i fall jag förlorar. Linn brukar gnälla på mig och säga att det är trist att tävla

mot någon som inte bryr sig om resultatet. Men jag kan inte rå för det, jag bara är sån.

Det finns nog egentligen bara en typ av tävlingar där jag engagerar mig lite mer. Nämligen i tävlingar som har med musik att göra!

Vårt band Starlight har ställt upp i två olika talangjakter hittills och båda gångerna kände jag en antydning till tävlingsnerv. (Den som Linn verkar känna bara hon spelar kort hemma vid köksbordet en helt vanlig torsdag.)

Vid den första tävlingen vi deltog i fick vi ingen placering alls – det utsågs en vinnare och resten av startfältet fick en delad andraplats. Men det viktigaste den gången hade varit att inte svimma av nervositet (eftersom det var vår första spelning någonsin). Och det gjorde vi inte.

Andra gången vi tävlade var i en melodifestival som musikföreningen i stan ordnade. Och då vann vi faktiskt!

Nina knackade mig på axeln.

– Ska du hänga med och köpa glass?

Jag tog upp min boll från marken, stoppade ner den i det sista hålet och hörde hur den landade i lådan som var monterad på baksidan av banan. Nina hade redan lyckats få ner sin boll i hålet. (Utan fusk och på andra försöket.)

Vi gick i samlad trupp bort till den lilla boden och lämnade tillbaka klubborna.

– Gick det bra? En kille som jag kände igen från musikföreningen tog emot våra klubbor. Han verkade vara runt tjugo och var ganska söt. Jag undrade om det var ett krav att sommarvikarierna på minigolfbanan skulle vara söta. De brukade alltid vara det.

– Jättebra! Linn log älskvärt mot killen och kunde tydligen inte låta bli att fladdra lite med sina långa ögonfransar.

Linn är Starlights obotliga killtjusare. Det verkar som om hon på något sätt måste flirta med varenda kille hon ser.

Ibland har jag funderat på om det är någon slags tvångstanke. Typ: "Om jag inte flirtar med varenda kille jag ser kommer det att hända något hemskt."

Fast innerst inne tror jag inte att det är så. Linn är Linn helt enkelt: en glad tjej som gillar att flirta. Och det gäller även när hon har pojkvän. (Vilket hon nästan alltid har.)

– Välkomna tillbaka! sa killen i kiosken utan att ge mig och Nina så mycket som ett flyktigt ögonkast.

Jag vet inte vad det är med Linn som gör att alla killar faller pladask för henne. Hon är blond och söt, men det är Nina också så det kan inte enbart ha med utseendet att göra. Kanske beror killarnas intresse på att Linn är öppen och visar uppskattning? Jag menar, det är nog egentligen inte så inbjudande med en tjej som tittar ner i marken och stammar. Precis som jag alltid gör i närheten av snygga killar. Eller *brukade* göra, förresten! Nu hade jag ju faktiskt Timmy.

Timmy var min stora kärlek. Jag hade beundrat honom på avstånd i flera år innan det blev vi två på riktigt. (Och det hade inträffat bara några veckor innan sommarlovet började.) Han hade precis gått ut tvåan på gymnasiet och att han var gitarrist i ett av stans coolaste band gjorde inte saken sämre.

Jag suckade nöjt medan jag fortsatte tänka på Timmy. Jag kunde fortfarande inte fatta att stans snyggaste och snällaste kille ville vara tillsammans med mig. Vad hade jag gjort för att förtjäna en kille som Timmy?

– Jag slår vad om att du står och tänker på Timmy! Linn körde in ett pekfinger i min högra överarm.

– Aj! utbrast jag. Det gör jag inte alls!

Linn spände blicken i mig.

– Okej. Det gjorde jag kanske ...

– Ha, ha! Det syns ju lång väg när dina tankar är hos honom.

Jag önskade verkligen att mina tankar hade kunnat vara hos Timmy. Bokstavligen. Att de liksom hade kunnat krypa in i hans medvetande och påminna honom om hur mycket jag tyckte om honom.

Visst, allra helst hade jag naturligtvis velat vara hos honom själv – i egen hög person – men det var för tillfället omöjligt.

Dagen efter skolavslutningen hade Timmy åkt med sina föräldrar till Kroatien. (Hans farmor och farfar bor där.) Och nu kunde vi inte ses på sju långa veckor!

Timmy skulle visserligen komma tillbaka till Sverige i mitten av juli, men då skulle jag befinna mig i Tyskland. Linn och jag hade sedan länge planerat att åka på språkresa till Berlin tillsammans och bussen lämnade Sverige exakt två dagar innan Timmy kom hem. Snacka om dålig tajming, eller hur?

Det hade bara gått två och en halv dag sedan Timmy reste och jag längtade redan så att det gjorde ont i hjärtat.

Jag försökte hela tiden intala mig själv att jag skulle vara glad för att jag faktiskt hade någon att längta efter. Men det hjälpte inte särskilt mycket. Speciellt inte på kvällarna, när mörkret hade fallit och jag låg i sängen och försökte somna. Då snurrade miljontals tankar runt, runt i mitt huvud – och hälften av dem innehöll fantasier om diverse mörkhåriga skönheter som försökte ta Timmy ifrån mig. Hur skulle jag stå ut?

Jag vet att jag framstår som ett osjälvständigt våp. En tjej ska inte klamra sig fast vid en kille utan måste ha egna vänner och egna intressen. Och det har jag! Både kompisar och intressen, alltså. Men sju veckor är väldigt lång tid – särskilt om män tänker på att vi inte hade hunnit vara tillsammans i mer än ett par veckor när Timmy åkte.

Jag hade legat vaken i två nätter nu – och kommit fram till en enda slutsats: Det värsta var inte att jag höll på att

längta ihjäl mig. Det värsta var att inte veta om Timmy längtade lika mycket efter mig. Sms i all ära, men det går ju alltid att skriva en massa strunt som man egentligen inte menar ...

– Och vad ska du ha då? Tjejen i glasskiosken trummade med fingrarna på disken och tittade irriterat på mig.

– Eh ... Oj då! Vi hade tydligen redan hunnit fram till kiosken vid stora bryggan och det var dessutom min tur. En våffla med tre kulor, skyndade jag mig att säga. Eh ... Blåbär, dajm och ... Jag valde intensivt mellan jordgubbssmak och lakrits och bestämde mig till slut för lakritsglassen.

– Tjugofem kronor, sa tjejen och räckte fram våfflan.

Jag halade upp pengarna, tog min glass och sprang ikapp Linn och Nina. De hade satt sig längst ut på bryggan.

– Visst kostade en sån här glass bara tjugo kronor förra året? Jag slog mig ner bredvid mina kompisar.

– Kanske det. Linn slickade noggrant runt om hela glassen för att den inte skulle droppa. Campingen har ny ägare i år, tror jag. Mamma sa något om det.

Linns mamma är en riktig skvallertant och har koll på det mesta som händer i stan. Skvallertant är kanske inget trevligt epiteta, men enligt mig finns det två sorters skvallertanter:

1. De som är nyfikna och vill veta hur saker och ting ligger till.
2. De som pratar skit om andra för att framhäva sig själva.

Linns mamma tillhör den första sorten. Hon talar aldrig illa om någon – och skulle hon någon gång säga något ofördelaktigt om en person brukar hon alltid tillägga: "Det är vad folk säger, alltså. Men man ska inte lita på allt som sägs."

– Den ägaren kommer inte att bli långlivad, konstaterade Nina och blickade ut över sjön som bredde ut sig framför oss. Den mörka vattenytan krusades av små, små vågor som rörde sig in mot land, men sjön såg inte särskilt inbjudande ut. Det hade förmodligen med den kalla vinden att göra.

– Hur så? Jag vände mig mot Nina.

– Om de höjer glasspriserna på det där viset tror jag inte att försäljningen kommer att gå särskilt lysande, förklarade hon.

Linn instämde, men jag sa:

– Blir det bara fint väder, så där riktigt varmt, kommer folk att köpa massor av glass och läsk i alla fall.

– Kanske det ..., svarade Nina.

Vi slickade på våra glassar under njutningsfull tystnad. Det enda som hördes var ett svagt kluckande ljud som återkom varje gång en liten våg satte bryggan i lätt gungning.

Badplatsen var ganska ödslig denna soliga men kyliga junieftermiddag. Två påbyltade kvinnor satt och drack kaffe på en filt i närheten av lilla bryggan. Deras barn grävde i sanden. Ett äldre par promenerade längs med strandkanten.

Det skulle se annorlunda ut om några veckor. Då skulle campingen vara i det närmaste proppfull – oavsett väderlek. Stadens campingplats var fyrstjärnig och många campare återkom år efter år för att tillbringa semestern där.

Det brukar vara ganska kul att hålla till vid minigolfbanan eller kiosken under juli månad. Det finns alltid något att titta på: Tanter och farbröder i likadana träningsoveraller. Eller läckra killar som tvingats följa med sina föräldrar på husvagnssemester. (Killar över fjorton år brukar ofta fly till minigolfbanan eller flipperspelen vid

kiosken. Och vissa av dem saknar sina kompisar så mycket att de faktiskt är riktigt pratsamma – trots att de är tonårskillar.)

Linn, som hade slukat sin glass, drog upp dragkedjan på sin vindtygsjacka och la sig ner på rygg.

– Brrr, sa hon och slog armarna omkring sig när solen försvann bakom ett litet moln. Det är inget glassväder precis.

– Man ska äta glass på sommaren, kontrade Nina. Så är det bara!

– Det förstås. Solen tittade fram igen. Linn blundade och lät armarna falla ner vid sidorna.

Jag hade sett på väderleksrapporten på teve att det var över trettio grader varmt i Kroatien. Timmy låg förmodligen och solade just nu – eller dök i det kristallklara vattnet. (Jag har aldrig varit i Kroatien, men inbillar mig att vattnet är kristallklart där. Till skillnad från i vår sjö, där det är mörkbrunt...)

– Hur ska du fira din födelsedag? frågade Nina plötsligt. Hon tittade på mig.

– Vet inte, svarade jag. Egentligen borde man väl ha stor fest när man fyller femton, men jag tror inte att mina föräldrar är med på det.

På avslutningskvällen hade jag följt med Timmy på en fest några mil utanför stan. Detta tilltag hade INTE varit särskilt populärt hos mina föräldrar. Vilket jag på sätt och vis kunde förstå: 1. Jag hade ljugit för dem. 2. Det hade inte rört sig om någon liten vit lögn uppfunnen i all hast. Nej, jag hade planerat min lögn in i minsta detalj.

Men allt hade bottnat i att jag ville vara tillsammans med Timmy kvällen innan han åkte till Kroatien. Och mina föräldrar hade förbjudit mig att gå på den där festen. Jag hade (enligt min egen åsikt) inte haft något val.

Tyvärr hade ingenting blivit som jag planerat. I stället för att dansa med mig hade Timmy räddat en kompis som fick insulinkänning och vi hade kommit ifrån varandra ... Själv hade jag blivit antastad av en obehaglig kille och hemforslad av våra grannar – med följderna att min lögn hade uppdagats redan samma kväll.

Mamma och pappa hade sagt mig ett sanningens ord på natten när jag kom hem. (Ja, inte bara ett ord, utan flera tusen...) Och nu var vi väl vänner igen. Jag var förlåten och mitt straff var att hjälpa till i trädgården under sommaren utan att gnälla och utan lön.

Det var okej. Jag hade varit beredd på någonting mycket värre. Som totalt utgångsförbud eller totalt Timmy-förbud.

Men trots att det alltså rådde vapenvila i hemmet trodde jag inte på idén att ordna ett jättepartaj. Det kändes verkligen som om jag borde hålla en låg profil i festsammanhang ett tag framöver.

– Men du tänker väl fira? Nina såg bestört ut. Det är ju inte varje år man fyller femton!

– Nä. Jag log snett. Inte sexton eller sjutton heller.

Nina räckte ut tungan.

– Blä! sa hon. Du fattar väl vad jag menar? Det är något speciellt med femtonårsdagen ... Man får köra moppe och man får ... Nina tänkte så det knakade. Man får ...

– ... göra *det!* inflikade Linn med ett leende.

Jag tittade upprört på henne.

– Inte ett ord till om det där!

– Förlåt. Linn satte upp båda händerna framför munnen och låtsades vara förfärad över sitt misstag.

– Äsch, sa jag snabbt och viftade lite med ena handen i ett försök att byta samtalsämne.

Jag avskydde att prata om sådant som killar och tjejer gör när de är ensamma. Och det fanns en anledning till det: För inte särskilt länge sedan hade jag varit okysst. Att

tänka på nästa steg gjorde mig fullständigt paralyserad av skräck. Jag ville absolut inte bli påmind om den saken. Mina kompisar var medvetna om mitt problem, men glömde bort sig då och då. (De verkade inte ha samma bekymmer.) Jag vände mig mot Nina och fortsatte:

– Jag förstår vad du menar. När man fyller femton är man ingen fjortis längre.

– Precis! Nina nickade instämmande. Ingen fjortis. Nästan vuxen.

Jag fick en idé.

– Men då skulle man kanske fira det hela lite vuxet!

Linn såg skeptisk ut.

– Hur då?

– Jo, i stället för fest skulle jag kunna ordna en middag! sa jag entusiastiskt.

– En middag? Nina rynkade pannan. Du menar att man ska äta en massa olika rätter med olika bestick och *konversera*? Hon gjorde en ogillande grimas samtidigt som hon betonade varje stavelse i konversera.

– Ja, exakt så! Jag kände mig mer upplivad än på länge. Fast man får nog ha några pauser mellan rätterna ... Jag menar, sträcka på benen och så där. Det brukar man väl göra på middagar.

– Kan vi inte laga maten tillsammans? Nina blev med ens ivrig. Vi kan tänka ut en riktigt tjusig meny och så bjuder du bara några stycken. Några särskilt utvalda.

– Precis vad jag tänkte!